

netop et af de Begreber, der, som sagt, sjældent have fremkaldt alvorlig Tvivl. Der findes ogsaa i Lovforslagets Motiver fremsat en Del Bemærkninger, som kunne være veiledende i Henseende til Opfattelsen af det nævnte Begreb, og hvorefter jeg tror, at det sjældent vil være vanskeligt efter et Skjøn over den hele Stilling at afgjøre, om han har standset sin Betaling eller ikke. Men navnlig forekommer det mig, at han ikke selv vil kunne være i Tvivl derom. Det kan maasse være vanskeligt for Andre at afgjøre, fordi man kun veed hvorvidt han har negtet En selv Betaling, og hvorvidt han har negtet Andre den i større eller mindre Omfang, er Noget, som man jo derimod ikke saa let veed eller i alt Fald kan bevise, dersom han finder Interesse i at benegte det. Men selv, synes jeg, maa han dog i Almindelighed kunne vide, om han befinder sig i det Tilfælde eller ikke. Derfor er den paagjældende Bestemmelse netop indsat i Lovforslaget, idet man, som sagt, gaar ud fra, at det ikke kan frembyde nogen virkelig Vanskelighed for nogen Handlende at afgjøre, om han har standset sine Betalinger eller ikke. Og skulde han virkelig være i Tvivl i saa Henseende, ville Forholdene vistnok dog altid være af den Bestaaffenhed, at det er mest i Kreditorernes Interesse, at han gjør Opbud, thi hans Stilling vil dog da sædvanlig være saaledes, at den snarest forværres for hver Dag, der gaar, og at det, der skulde være til Dækning af Kreditorerne, bestandig formindskes. Naar Udvalgets Flertal altsaa har foreslaaet at beholde § 43 uforandret, saa er det navnlig af Hensyn til Kreditorernes Interesse og fornemmelig de fjernere boende Kreditorers Interesse eller saadanne Kreditors, som ikke ere i Stand til at følge den Handlende saa nøie. Der kan være Kreditorer, hvis Forretninger ere saa store og udstrakte, at det ikke er dem muligt at holde saa nøie Die med hver enkelt Debitor; som der her er Tale om, ligesom jeg heller ikke tror, at Forholdene virkelig ere saa udviklede, at de uden-

landste Kreditorer saa hurtig, som det er blevet sagt, faae Underretning om, naar en Mand har standset sine Betalinger. Det er, som sagt, nærmest i saadanne Kreditors Interesse, som ikke ere ved Haanden, og som ikke strax kunne gjøre deres Ret gjældende, at Bestemmelsen er foreslaaet. Hvad de formentlige praktiske Vanskeligheder ved den angaar, da har man, som ligeledes alt sagt, troet at kunne slaa sig til No derved, at den findes i Konkurslovene for meget udstrakte Retsterritorier, saaledes f. Ex. i den preussiske Konkurslov, hvorefter den Handlende, ligesom her foreslaaet, skal melde sig eller opgive sit Bo til Fallit inden tre Dage, efterat han har standset sine Betalinger, og endvidere i den østerrigiske Konkurslov, som jo ogsaa gjælder for et stort Retsterritorium og for mange Menneffer, og i hvilken der ikke engang er levet Paagjældende de tre Dage, men han endog skal melde sin Betalingsstandsning ufortøvet. Jeg tror, at det er en Bestemmelse, som, om den end maasse hos nogle Handlende kan have Stemningen imod sig, saa dog, efter hvad jeg har erfaret, ogsaa af mange Handlende netop betragtes som en meget vigtig og nødvendig Bestemmelse i de fjernere boende Kreditors Interesse. Det maa jo nemlig vel erindres, at det hele Begreb om „Betalingsstandsning“ kun finder Anvendelse paa Handlende og ikke paa Andre. Jeg kan saaledes ikke Andet end paa Udvalgets Flertals Vegne anbefale det ærede Thing at lade Bestemmelsen i § 43 forblive uforandret.

Hvad dernæst angaar det særlige Endringsforslag, som foreligger under Nr. 7 fra tre Medlemmer af Thinget, og som gaar ud paa, at der skal knyttes en Straffebestemmelse til § 46, da skal jeg begynde med at sige, at det ikke er min Mening, at et saadant Forhold som det, at en Mand fortsætter sin Forretning, uagtet den er i stadig Tilbagegang, og uagtet han ser, at han har en Underbalance, der er saa og saa stor, egentlig bør være straffrit. Jeg tror ikke, at det bør være det, men jeg